

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

5.Bf.58/2023/35. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2023. június 21. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

A testi sértés büntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt Terhelt2 és társai ellen indult büntetőügyben a Törvényszék 2022. november 28. napján kihirdetett 8.B.74/2020/213. számú ítéletét valamennyi vádlott vonatkozásában **megváltoztatja**.

A szabadságvesztés tartamát Terhelt2 I.r. vádlott esetén 3 (három) év 6 (hat) hónapra, ifj. Terhelt2 II.r. vádlott esetén 2 (kettő) évre, Terhelt3 III.r. vádlott esetében 3 (három) évre, Terhelt4 IV.r. vádlott esetében 2 (kettő) évre, Terhelt5 V.r. vádlott vonatkozásában 3 (három) évre enyhíti.

Megállapítja, hogy Terhelt2 I.r. és Terhelt3 III.r. vádlott a szabadságvesztés fele részének kitöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

A Terhelt4 IV.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtását – a közügyektől eltiltás egyidejű mellőzésével – 4 (négy) évi próbaidőre felfüggeszti.

E vádlott vonatkozásában a feltételes szabadság legkorábbi időpontjára és az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására vonatkozó rendelkezést a végrehajtás elrendelésének esetére tekinti irányadónak.

A Törvényszék Gazdasági Hivatalánál I/40/2020. nyilvántartási számon 1. tétel alatt bűnjelként kezelt szürke színű kötött sapka megsemmisítését rendeli el.

Az ítéletet egyebekben helybenhagyja azzal, hogy az I.r. vádlott személyi igazolványának száma: igazolványszám1, a II.r. vádlott személyi igazolványának száma: igazolványszám2, a III. r. vádlott személyi igazolványának száma: igazolványszám3, a IV.r. vádlott személyi igazolványának száma: igazolványszám4, az V.r. vádlott személyi igazolványának száma: igazolványszám5, tartózkodási helye: cím44.

A másodfokú eljárásban felmerült 36.000 (harminchatezer) forint bűnügyi költséget Terhelt5 V.r. vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

[1] A Törvényszék a 2022. november 28-án kihirdetett 8.B.74/2020/213. számú ítéletével

[2] - Terhelt2 I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett testi sértés büntettének kísérletében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulata], felbujtóként elkövetett testi sértés büntettében [Btk. 164. § (1) bekezdése, (3) bekezdése] és felbujtóként elkövetett testi sértés büntettének kísérletében [Btk. 164. § (1) bekezdése, (3) bekezdése];

[3] - ifj. Terhelt2 II.r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett testi sértés büntettének kísérletében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulata], társtettesként elkövetett testi sértés büntettében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés] és bűnsegédként elkövetett testi sértés büntettének kísérletében [Btk. 164. § (1) bekezdése, (3) bekezdése];

[4] - Terhelt3 III.r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett testi sértés büntettének kísérletében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulata], társtettesként elkövetett testi sértés büntettében [Btk. 164. § (1) bekezdése, (3) bekezdése] és bűnsegédként elkövetett testi sértés büntettének kísérletében [Btk. 164. § (1) bekezdése, (3) bekezdése];

[5] - Terhelt4 IV.r. vádlottat bűnösnek mondta ki bűnsegédként elkövetett testi sértés büntettének kísérletében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulata], bűnsegédként elkövetett testi sértés büntettében [Btk. 164. § (1) bekezdése, (3) bekezdése] és bűnsegédként elkövetett testi sértés büntettének kísérletében [Btk. 164. § (1) bekezdése, (3) bekezdése]; míg

[6] - Terhelt V.r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett testi sértés büntetvényének kísérletében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulata], társtettesként elkövetett testi sértés büntetvényében [Btk. 164. § (1) bekezdése, (3) bekezdése] és bűnsegédként elkövetett testi sértés büntetvényének kísérletében [Btk. 164. § (1) bekezdése, (3) bekezdése].

[7] Ezért - halmazati büntetésül - az I.r. vádlottat 4 év szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra, a II.r. vádlottat 2 év 10 hónap szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra, a III.r. vádlottat 3 év 6 hónap szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra, a IV.r. vádlottat 3 év szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra, valamint az V.r. vádlottat – mint visszaesőt – 4 év szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát valamennyi vádlott esetében börtönben határozta meg. Az I-IV.r. vádlottak vonatkozásában – a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napban – megállapította a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját, míg az V.r. vádlott esetében azt, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható. Az I-IV.r. vádlott szabadságvesztés büntetésébe beszámította az általuk előzetes fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett a bűnjelekről és a bűnügyi költség részben a vádlottak, részben az állam általi viseléséről.

[8] Az ítélet ellen az I.r. vádlott elsődlegesen megalapozatlanság miatt hatályon kívül helyezésért, másodsorban felmentésért, I-II.r. vádlottak védője elsődlegesen felmentésért, másodsorban enyhítésért, a III.r. vádlott az ok megjelölése nélkül, védője elsődlegesen felmentésért, másodsorban enyhítésért, a IV.r. vádlott és védője enyhítésért és felmentésért, az V.r. vádlott és védője felmentésért fellebbeztek.

[9] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség 2023. február 15-én kelt BF.780/2021/19. számú átiratában akként foglalt állást, hogy a védelmi fellebbezések nem alaposak.

[10] Rögzítette, hogy azok tartalmára figyelemmel a felülbírálat terjedelme a Be. 590. § (1), (2) bekezdései értelmében mindegyik vádlottnál teljeskörű, a fellebbezések a Be. 598. § (2) bekezdése 1. fordulata alapján tanácsülésen elbírálhatók, és az ügyben esetleg tartandó nyilvános ülésen az ügyész nem vesz részt.

[11] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, beszerzett és megvizsgált minden olyan bizonyítékot, amelynek jelentősége volt a történeti tényállás megállapításakor, a beszerzett és irathűen bemutatott bizonyítékok tartalmának egymással összevetett értékelése alapján a vádlottak tagadásban megnyilvánuló védekezését kétséget kizáróan cáfolni lehetett.

[12] Kiemelte, hogy a megalapozott, ennél fogva a másodfokú felülbírálat során irányadó tényállás alapján a vádlottak bűnösségére vont következtetés okszerű és a bizonyítékok mérlegelésével kapcsolatos indokolási kötelezettség is maradéktalanul teljesült, miáltal a teljeskörű fellebbezéseknel az elsődlegesen a felmentést célzó, a bizonyítékok mikénti értékelésére alapított védelmi fellebbezések a tényállás megalapozottsága miatt a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetnek.

[13] Az ügyészi álláspont szerint az irányadó tényállás alapján a vádbeli cselekménysor jogi minősítése törvényes és az elsőfokú bíróság nem tévedett a büntetések kiszabásakor sem, amelyek a belső arányosságnak is megfelelnek, így enyhítésük a büntetés célja ellen hatna.

[14] Az ítélet járulékos rendelkezéseit is törvényesnek tartotta.

[15] Rámutatott egyúttal arra, hogy az ítélet indokolása annyival egészítendő ki, hogy a főügyészség a vádiratában az V.r. vádlott feltételes szabadságának megszüntetését indítványozta, amelyre az elsőfokú ítéletben már nem volt szükség, mert az időközben megszüntetésre került.

[16] Összességében indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék 21.B.74/2020/213. számú (ténylegesen a Törvényszék 8.B.74/2020/213. számú) elsőfokú ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdése alapján valamennyi vádlott vonatkozásában hagyja helyben.

[17] Terhelt2 I.r. vádlott védője a fellebbezésének 2023. június 23. napján kelt írásos indokolásában a fellebbezését fenntartotta. Álláspontja szerint az ítélet tényállása több ponton megalapozatlan és annak indokolása is számos téves következtetést tartalmaz. Így – a védő szerint – a tényállásból kimaradt, hogy a sértett családja származási alapon is haragudott a IV.r. vádlottra és családjára, iratellenesen tartalmazza továbbá a tényállás a cselekmény kezdő időpontját. Tévesnek minősítette azt az elsőbírői következtetést, hogy a vádlottak elégtételt venni mentek a sértettek házához, illetve, hogy az I.r. vádlott a verekedésre buzdította társait, és hogy a II.r. vádlott gumilövedékkel lőtt sértett1 sértettre. Véleménye szerint iratellenesek a támadó eszközökkel és sértett1 unokaival kapcsolatos megállapítások, továbbá hiányolta az I.r. vádlott sérüléseinek bíróság általi magyarázatát. Hangsúlyozta azt is, hogy a sértettek vallomásaiból az a következtetés vonható le, hogy túlzó, tényekkel alá nem támasztott állításokat tettek, nem szavahihetőek, ugyanígy nem szavahihető tanú4 sem, akinek vallomásával kapcsolatban nem tisztázta a törvényszék, hogy mit láthatott az utcán történekből, és nem vette figyelembe, hogy teljes mértékben elfogult a vádlottak terhére. Utalt arra is, hogy a sértett2 sértettre vonatkozó bűnügyi nyilvántartási adatok lekérdezése szükséges lett volna e sértett szavahihetőségének vizsgálatakor, de ezt az elsőfokú bíróság elmulasztotta. Kifogásolta azt is, hogy a tényállás szerint a II.r. vádlott gumilövedék kilövésére alkalmas puskát használt a támadás során, miközben az indokolás e körben már gáz- és riasztópisztolyról ír. Kifejtette, hogy amikor sértett1 a sérüléseit elszenvedte, az I.r. vádlott már a földre került, így e sértett bántalmazásában nem vehetett részt. Sérelmezte azt is, hogy az elsőfokú bíróság nem tartott az ügyben helyszíni tárgyalást, valamint azt, hogy az eljáró bíró „belefojtotta a szót az utolsó szó jogán felszólaló I.r. vádlottba”.

[18] Összességében elsődlegesen védence – bizonyítottság hiányában történő – teljeskörű, másodlagosan a sértett1 sérelmére elkövetett cselekmény alóli felmentését és ehhez igazodó büntetés kiszabását, harmadlagosan pedig büntetése jelentős enyhítését indítványozta – ez utóbbi arra tekintettel, hogy az I.r. vádlott tevőlegesen senkit nem bántalmazott.

[19] Ifj. Terhelt2 II.r. vádlott védője a fellebbezését 2023. június 5-én ugyancsak írásban indokolta. E beadványában – a fellebbezést fenntartva – hangsúlyozta, hogy álláspontja szerint nem sikerült kétséget kizáró bizonyossággal megállapítani, hogy mi is történt a cselekmény helyszínén, és az elsőfokon eljáró bíróság a megállapított tényekből helytelen következtetések levonásával jutott további tényekre, mert nagyobb nyomatékkel vette figyelembe a vádlottakat terhelő bizonyítékokat. Utalt itt arra is, hogy a helyszínen jelen volt személyek nem mindegyikét hallgatták ki megfelelően, így a nyomozati szakban meg sem kísérelték kihallgatni tanú33-t, továbbá a kihallgatott tanú6 vallomásának ellentmondásosságát nem tisztázták a hatóságok. E mellett hiányolta az objektív bizonyítékok létét és kifogásolta, hogy a törvényszék nem vette figyelembe a sértettek és tanú4 vallomásában tetten érhető ellentmondásokat, nem vizsgálta meg szakértő a helyszínen talált gumilövedékeket, több védői indítványt elutasított az eljáró bíró, akivel szemben egyébként – eredménytelenül – elfogultságon alapuló kizárási indítványt is benyújtottak.

[20] Összességében elsődlegesen védence felmentését kérte valamennyi vádpont alól, másodlagosan azt, hogy az ítéltábla olyan mértékű büntetést szabjon ki, mely lehetővé teszi azt, hogy az végrehajtásában felfüggeszthető legyen és azt próbaidőre függessze is fel, vagy – ha ezt nem látja lehetségesnek – csökkentse a kiszabott büntetés mértékét, azzal, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a Btk. 38. § (3) bekezdésében foglaltak szerint akként határozza meg, hogy a büntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható legyen a vádlott. Az enyhítésre vonatkozó indítványát azzal indokolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vette kellő mértékben figyelembe az enyhítő körülményeket.

[21] Terhelt3 III.r. vádlott védője fellebbezésének 2023. június 18-án kelt írásbeli indokolásában az elsődlegesen bizonyítottság hiányán alapuló felmentésre, másodlagosan enyhébb büntetés kiszabására és a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére irányuló fellebbezését fenntartva hivatkozott arra, hogy az eljáró bíróság nem vizsgálta a cellapozíció alapján megállapítható helyszínek egymáshoz való távolságát, nem tisztázta, hogy pontosan hol vannak város1-ben adótoronyok és nem nyilatkoztatta a cellainformációkról kihallgatott tanút arra, hogy a védence által elmondott útvonal és a cellaadatok megfeleltethetők-e egymásnak, az adótoronyokra való bejelentkezés milyen hatósugárban képes igazolni a hívásindítás helyét, illetőleg van-e arra adat, hogy a hívásindításhoz közvetlenül kapcsolódó, de más közeli adótorony rögzíti a hívást. E célból a térkép adatai alapján szemléltette a helyszíneket, állítva, hogy azok nagyon közel helyezkednek el egymáshoz, és hangot adva azon álláspontjának, hogy – a pontos időponttól függetlenül – a III.r. vádlott által előadott közlekedési útvonalak megfeleltethetők a cellapozíció adatainak anélkül, hogy a Utca11 utca és Utca12 utca kereszteződésénél időzött volna.

[22] Hangsúlyozta továbbá, hogy a helyszínen talált kötött sapka jelentőségét az elsőfokú bíróság nem értékelte megfelelően. Ezzel összefüggésben kiemelte, az, hogy a szakvélemény szerint a sapkát nem viselhette a III.r. vádlott és az, hogy két ilyen sapkát viselő személyről a tanúk nem vallottak, azt kell eredményezze, hogy a védencét az általa hordani szokott sapkáról felismerő tanúk vallomását nem lehet a III.r. vádlottat terhelőként értékelni.

[23] Terhelt⁴ IV.r. vádlott védője a fellebbezésének 2023. június 15-én kelt írásbeli indokolásában a bejelentett fellebbezést változatlan tartalommal fenntartotta.

[24] Hangsúlyozta, hogy a tényállás téves megállapítására irányuló fellebbezése – tekintettel a többvádoltas, összetett mozzanatok és cselekvőségeket tartalmazó tényállásra – csupán ezen tényállási elemeket érinti, azonban amennyiben a tényállás körében a tettesi cselekményért felelőssé tett vádlott-társak védekezése sikerre vezet, úgy a bűnsegédi magatartás, mint járulékos bűncselekmény természetesen igazodik ezen módosított tényálláshoz.

[25] Álláspontja szerint helyes ténybeli következtetéssel megállapítható, hogy nem nyert kétséget kizáró bizonyítást, hogy védenca a bűncselekmény helyszínén tartózkodott és az sem, hogy jelenlétével társai tevőlegességére szándékerősítőleg hatott.

[26] Hivatkozott arra, hogy a III.r. vádlott telefonjának híváslistája (ténylegesen az ahhoz kapcsolódó cellainformációk tartalma) nem alkalmas a IV.r. vádlott cselekménykori tartózkodási helyének bizonyítására. Utalt továbbá arra is, hogy a IV.r. vádlott cselekvőségéről vallomást tevő tanúk vallomása részben ellentmondásos, részben aggályos, továbbá a kívülálló tanú³ tanú kifejezetten tagadta, hogy a IV.r. vádlottat a helyszínen látta volna.

[27] Kiemelte, hogy álláspontja szerint a tanúvallomások értékelésénél nem hagyható figyelmen kívül védenca vallomásának az a része, amikor azt ismeri el, hogy az események lezajlását követő rövid időn belül valóban megjelent a helyszínen és ekkor a sértetti körbe tartozó, róla vallomást tevő személyek is az utcán voltak, miáltal ekkor láthatták őt és vélhették, hogy korábban is ott lehetett. Ezzel kapcsolatban utalt arra, hogy minden érdekelt tanú hangsúlyozta, miszerint nagy volt a káosz és érzelmileg is megrendítően hatottak rájuk az események, amikor is a pontos emlékezés nem várható el a tanúktól.

[28] Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság sértett² sértett vallomásának időbeli változását az élettapasztalattal látta igazolhatónak. Álláspontja szerint az elsőbíróság ezen hivatkozása nem fogadható el, azt el kell vetni, mert az élettapasztalat éppen azt mutatja, hogy az emlékek idővel halványulnak.

[29] Ezen túlmenően nem látta bizonyítottnak és az elsőfokú bíróság által kellően megindokoltnak a IV.r. vádlott pszichikai bűnsegédi szerepét sem.

[30] Mindezekre tekintettel elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és a IV.r. vádlott felmentését, másodlagosan büntetése enyhítését indítványozta. Ez utóbbit a jelentős időmúlásra, a kedvező személyi körülményekre és a cselekmény nagyobb részben kísérleti szakban maradására, valamint a bűnsegédi elkövetésre alapozva kérte, hogy az ítéltábla a szabadságvesztés tartamát enyhítse és annak végrehajtását próbaidőre függessze fel.

[31] Terhelt5 V.r. vádlott védője a fellebbezésének 2023. június 1-jén kelt írásbeli indokolásában – fellebbezését fenntartva – az elsőfokú ítélet iratellenességére és eljárási szabálysértésekre hivatkozott. Az előbbieket körében megjelölte az ítéleti tényállásnak azon megállapításait, amelyek védelem cselekvőségére vonatkoznak, illetőleg az indokolásban szereplő azon megállapításokat, amelyek védelem terhelő tartalmúak.

[32] Kifogásolta, hogy az ügyészség a telefonszámokat tévesen kötötte az egyes vádlottakhoz, és hangsúlyozta, hogy védelem csak a cselekmény után ment az I.r. vádlott ingatlanába, és az oda kitérő rendőrök nem is láttak rajta külsérelmi nyomot, ami – a védelem szerint – azt igazolja, hogy a cselekményben nem vett részt.

[33] Álláspontja szerint a sértettek köre utólag beszélgetett a cselekményről és e beszélgetések során alakult ki bennük egy olyan kép, amit aztán valósnak hittek és azt adták elő a vallomásaikban. Ezen túlmenően kifejtette azon véleményét, mely szerint tanú4 a vádlottak terhére elfogult, és azért vallott az V.r. vádlott ellen, mert azzal tudta az V.r. vádlottat fiaként szerető I.r. vádlottnak a legnagyobb fájdalmat okozni. Ugyancsak elfogultnak nevezte az V.r. vádlottat terhelő tanú3 tanút, és ezek alapján indítványozta e két tanú vallomásának kirekesztését a bizonyítékok köréből, valamint szükségesnek tartotta az érintett személyi kör közti viszonyrendszer részletesebb feltárását. Eljárási szabálysértésként hivatkozott tanú4 téves figyelmeztetéssel fogantatosított, majd a törvényes figyelmeztetéssel megismételt kihallgatására, melyek során a tanú ellentmondásos vallomásokat tett, és arra, hogy a több napra kitérő tárgyalás jegyzőkönyvéből (178. számú jegyzőkönyv) nem lehet egyértelműen megállapítani, hogy azok egyes részei mely tárgyalási napokra vonatkoznak.

[34] Összességében az V.r. vádlott felmentését indítványozta arra hivatkozva, hogy védelem a rendelkezésre álló és figyelembe vehető bizonyítékok alapján nem volt jelen a cselekmény helyszínén.

[35] A II.r. vádlott meghatalmazott védője és – hozzá csatlakozva – az I.r. vádlott meghatalmazott védője a másodfokú bíróságnál elsődlegesen tárgyalás, másodlagosan nyilvános ülés kitézését indítványozta.

[36] A tárgyalás tartása iránti kérelem indokaként a beadvány az elsőfokú ítélet részbeni megalapozatlanságának kiküszöbölését jelölte meg azzal, hogy az ítéltábla idézze sértett1t, tanú4t, sértett2ot, sértett3t, tanú6t, tanú3ot és tanú33-t. Ez utóbbi tanút azért, mert sem a nyomozás, sem az elsőfokú eljárás során nem került meghallgatásra, annak ellenére, hogy tanú6 tanú nyilatkozata szerint ő is jelen volt helyszínén a vádbeli eseményeknél. A védői beadvány tartalmazta azt is, hogy az I. és II.r. vádlottak ismételt indítványozzák helyszíni szemle/tárgyalás megtartását.

[37] A III.r. vádlott védője ugyancsak indítványozta nyilvános ülés tartását.

[38] A másodfokú bíróság a bizonyítási indítványokat elutasította, mert a védők tárgyalás tartására irányuló indítványa nem tartalmazott olyan indokokat, melyek alapján bizonyítás felvétele szükséges lett volna. tanú³³ kivételével az indítványban felsorolt tanúk részletes kihallgatása az eljárás során többször is megtörtént, újabb kihallgatásuktól további eredmény nem volt várható. A vádlotti érdekkörbe tartozó még ki nem hallgatott tanútól olyan érdemi vallomás megtétele ugyancsak nem várható, ami a rendelkezésre álló bizonyítékok ismeretében a tényállásra kihatással lenne. A – helyesen nem helyszíni szemle tartására, hanem – bizonyítási kísérletre vonatkozó indítvány elutasításának helyes és kimerítő indokát adta a törvényszék (ítélet [423] bekezdése), mellyel az ítéltábla egyetért, annak ismételt kifejtése nem szükséges.

[39] Minthogy tehát a Be. 600. § (1) bekezdésében és a Be. 594. § (1) bekezdésében írt feltételek hiányában tárgyalás tartását nem tartotta indokoltnak, az ügyben a Be. 599.§ (1) bekezdése szerinti nyilvános ülést tartott.

[40] Ezen a védők a fenti beadványaikban írtakat fenntartották.

[41] A III.r. vádlott védője azokat annyiban egészítette ki, hogy álláspontja szerint az ügyben igen kevés közvetlen, valamint a III.r. vádlott cselekvőségét érintő bizonyíték áll rendelkezésre. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe azt, hogy a nemleges bizonyítékok is jelentőséggel bírnak, így például nem tudni, mire alapozta azon megállapítását, hogy védenca viperát tartott magánál, már csak azért sem, mert bár lefoglalta a nyomozóhatóság a helyszínen talált viperákat, de szakértővel nem vizsgáltatta meg azokat. A büntetéskiszabás körében felhívta a figyelmet arra, hogy a büntetési tételek nem tükrözik a törvényszék által hivatkozott belső arányosságot. Védenca büntetett előéletével kapcsolatban rámutatott arra, hogy büntetései több évvel korábbiak és enyhék, e mellett vitatta a hasonló bűncselekmények elszaporodott voltára vonatkozó elsőbírói megállapítást. A III.r. vádlottal szemben rövidebb tartamú, felfüggesztett szabadságvesztés kiszabására tett indítványt azzal, hogy a másodfokú bíróság értékelje súlyuknak megfelelően a vádlott kedvező személyi körülményeit.

[42] A IV.r. vádlott védője enyhítő körülményként kérte értékelni az időmúlást, a cselekmények egy részének kísérleti szakban maradását, a két kiskorú gyermekről történő gondoskodást, akik igen érzékeny korban vannak (4 és 9 évesek), valamint kérte, hogy a belső arányosság jobban érvényesüljön a büntetéskiszabásban. Felhívta a figyelmet arra is, hogy a védenca korábbi elítélése tíz évvel korábban, más jellegű, nem erőszakos bűncselekmény miatt történt.

[43] A vádlottak közül felszólalásában az I.r. és az V.r. vádlott a korábbi védekezését ismételte meg röviden, a II.r. vádlott csatlakozott a védője által elmondottakhoz, a III.r. vádlott hangsúlyozta, hogy soha nem volt verekedés miatt problémája a rendőrséggel és a CSalád1 családdal sincs konfliktusa a cselekmény óta sem, a IV.r. vádlott kiemelte, hogy a

családból csak ő rendelkezik jövedelemmel és élettársa szüleivel köszönőviszonyban vannak, és azok az unokáikat látogatják.

[44] A vádlottak az utolsó szó jogán ártatlanságukra hivatkoztak és kérték, hogy a bíróság ne szakítsa el őket a családjuktól végrehajtandó szabadságvesztés alkalmazásával.

[45] A bejelentett védelmi fellebbezések enyhítést eredményezően alaposak.

[46] Az ítéltábla megállapította, hogy az ügyben a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján valamennyi vádlottat érintően teljeskörű.

[47] A felülbírálat során a másodfokú bíróság megállapította azt is, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást döntő mértékben a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le. Nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a) - f) pontja], sem olyan relatív eljárási szabálysértést [Be. 609. § (1) és (2) bekezdése], amely az ítélet érdemi felülbírálatát kizárná és Be. 567.§ (1) és (2) bekezdése szerinti okból az eljárás megszüntetésének sincs helye.

[48] Az elsőfokú bíróság a tanácsváltozás után az eljárást a Be. 518. § (3) bekezdésének 3. mondatában írt módon, a tárgyalás korábbi anyaga lényegének ismertetésével ismételte meg és lehetőséget biztosított a jogosultak számára arra, hogy az ismertetésre észrevételt tegyenek és annak kiegészítését kérik.

[49] A tanú4 tanú kihallgatása során az abszolút vallomástételi akadályra történt téves figyelmeztetést utóbb észlelte és korrigálta, de a tévedés iránya okán az eredeti szabálysértése sem lett volna lényegi kihatással a bizonyítás törvényességére.

[50] Az általa el nem ismert elfogultságára alapozott kizárási indítványt követően a törvénynek megfelelően folytatta az eljárást, ugyanis a Be. 18. § (1) bekezdése szerint az a bíró, aki a személyére vonatkozó kizárási okot maga jelentette be vagy a más által bejelentett kizáráshoz hozzájárult, a bejelentés elintézéséig az ügyben nem járhat el, de minden más esetben az érintett bíró továbbra is eljárhat és ügydöntő határozatot hozhat. Az eljáró bíró kizárását a rendelkezésre álló iratok szerint a Törvényszék másik bírója a 2022. november 9-én kelt 15.Bpk.106/2022/4. számú végzésével megtagadta, mert az indítványt és a tárgyalási jegyzőkönyveket megvizsgálva megállapította, hogy az eljáró bíró az anyagi és eljárási szabályokat maximálisan betartotta, magas színvonalon vezette a tárgyalást és - az ügyészi nyilatkozatra is tekintettel – semmilyen, a szubjektivitására utaló adat, körülmény nem merült fel a tárgyalásvezetésével kapcsolatban. A jegyzőkönyvek és az eljárás egyéb iratai alapján az ítéltábla ugyanezen álláspontra helyezkedett, melyet erősített az is, hogy az I.r. vádlott egyértelmű védekezési taktikájának fontos részét képezte a vele szemben eljárást folytató hatóságok tényekkel nem igazolható elfogultságának hangsúlyozása, ezen keresztül támadta ugyanis a bizonyítékok törvényességét, hitelt érdemlőségét.

[51] Az V.r. vádlott védőjének állításaival szemben a hivatkozott 178. számú jegyzőkönyv az egyes tárgyalási napok dátumát pontosan, valamennyi nap elején a megismételt fejlécben tartalmazza, így azok összevetéséből egyértelműen megállapítható az is, hogy az első oldalon az első tárgyalási nap jegyzőkönyvi része kezdődik. Hiányos ellenben e jegyzőkönyv a tekintetben, hogy a 2022. szeptember 9-i tárgyalási napra vonatkozó részéből kimaradt, hogy a vonatkésés miatt a kezdő időpontban még jelen nem lévő III. és IV.r. vádlottak utóbb megérkeztek, és a tárgyalás folytatására csak ezt követően került sor. A tanú13 tanú kihallgatását – mint az aznapi első bizonyítási cselekményt – rögzítő jegyzőkönyvi rész azonban kifejezetten tartalmazza, hogy a tanú rámutat a III.r. és ránéz a IV.r. vádlottra, tehát e vádlottak már a tárgyalóteremben tartózkodtak ekkor, így eljárási szabálysértés nem, csak hiányos jegyzőkönyvezés valósult meg, amely az ügy érdemére kihatással nem bírt.

[52] Tévedett továbbá az elsőfokú bíróság, amikor ítéletének [317]-[318] bekezdésében – a korábbi büntetőeljárási törvény talaján álló bírói gyakorlatra hivatkozva - akként foglalt állást, hogy tanú7 és tanú11 tanúk korábbi, már a bíróságban tett vallomása nem használható fel, mert visszaidézésüket követően - élve abszolút mentességi jogukkal – a vallomástételt megtagadták. A hatályos Be.176. § (1) bekezdésének d) pontja alapján a tanút a nyomozás, valamint az elsőfokú és a másodfokú bírósági eljárás során az első kihallgatásakor figyelmeztetni kell arra, hogy ha vallomást tesz, vallomása az adott vagy más ügyben bizonyítási eszközként akkor is felhasználható, ha a vallomástételt a későbbiekben megtagadja. E tanúk a vallomástételt a nyomozás során megtagadták. A tárgyaláson tanú7 kihallgatása megtörtént (98. számú jegyzőkönyv 29-31. oldal), ennek során a fenti figyelmeztetést követően mentességi jogával élni nem kívánt, részletes vallomást tett. Bíróváltást követően a tárgyalás megismétlése körében e vallomás is ismertetésre került (155. sz. tárgyalási jegyzőkönyv 3-4. oldal). Később mindkét tanút ismételten figyelmeztetve kihallgatta a bíróság, amikor is nevezettek mentességi jogukkal nem kívántak élni (178. számú jegyzőkönyv 15-20. oldal), a harmadik tárgyalási napon – őket visszaidézve – valóban úgy nyilatkoztak, hogy élnek a mentességi jogukkal és nem tesznek vallomást (178. számú jegyzőkönyv 55-56. oldal).

[53] tanú7 tanú bíróváltás előtti és mindkét tanú azt követő első kihallgatásakor szabályos figyelmeztetés mellett megtett vallomásainak felhasználhatóságára az utóbbi nyilatkozatuk semmilyen hatással nem lehetett, az elsőfokú bíróság e körben elfoglalt helytelen álláspontja ezért ítéletét kis részben megalapozatlanná tette. A megalapozatlansági hiba azonban a másodfokú eljárásban kiküszöbölhető volt.

[54] A I.r. vádlott védőjének beadványában írtakra tekintettel a másodfokú bíróság különös figyelemmel vizsgálta az I.r. vádlott utolsó szó jogán tett felszólalásával kapcsolatos elsőbírói magatartást. Az ezt tartalmazó 207. számú jegyzőkönyv részletesen rögzítette az I.r. vádlott ezen felszólalását és az eljáró bírónak a vádlott részére több alkalommal adott az irányú tájékoztatását, hogy az utolsó szó jogának mi a célja. Megállapítható a jegyzőkönyvből az is, hogy az I.r. vádlott tartalmában igyekezett ezen a célon túlterjeszkedni, és az eljáró bíró az eljárás rendjének biztosítása érdekében hívta fel arra, hogy ezirányú magatartásával

hagyjon fel. Az utolsó szó joga a vádlottat a törvény alapján megillető jog, amely csak a büntetőeljárási törvényben nevesített esetekben korlátozható: a Be. 546. § (2) és (3) bekezdése alapján akkor, ha az eljárás elhúzódását célozza, bűncselekményt megvalósító kifejezést foglal magában vagy rendzavarást valósít meg. A tárgyalás rendjének vezetéséért felelős eljáró bíró az ügy tárgyához, súlyához mérten túl terjengős, az ügy lényegéhez nem tartozó témáról beszélő vádlottat – ha az előadottak az eljárás elhúzását célozzák – a nyilatkozat koncentráltságára és arra figyelmezteti, hogy a mérték további túllépése esetén a szót tőle megvonhatja. A figyelmeztetés jegyzőkönyvben rögzítése feltétlenül szükséges, hiszen erre tekintettel kerülhet sor a szó megvonására, majd a további fegyelmezetlenség esetén az egyesbíró vagy a tanács elnöke a figyelmeztetésnek megfelelően az utolsó szó jogán tett nyilatkozat mihamarabbi befejezésére felszólítás mellett, a szót megvonhatja. Kétségtelen, hogy az eljáró bíró jegyzőkönyvezett tájékoztatásai a fenti figyelmeztetést nem tartalmazzák, ugyanakkor az ezzel megvalósított eljárási szabálysértése – figyelemmel a vádlotti védekezés egész eljárás alatt történő zökkenőmentes biztosítására is –nem sorolható a Be. 609. § (1) bekezdésében írt olyan súlyú szabálysértések közé, amelyek az ítélet hatályon kívül helyezését eredményezhetik, mivel az ott felsorolt joghatások kiváltására nem volt alkalmas.

[55] Az ítélet indokolása a Be. 561. § (3) bekezdés a) pontja alapján tartalmazza a vádra történő utalást, kellő részletességgel ismerteti a vádmódosításra vonatkozó adatokat is.

[56] Az elsőfokú ítélet a vádlottak személyi körülményeit a rendelkezésre álló – a vádlottak által e körben legutoljára közölt – adatok alapján rögzítette, és azokat, valamint korábbi büntetéseiket és a II.r. vádlott büntetlenségére vonatkozó megállapítását a Be. 561. § (3) bekezdés b) és c) pontjának megfelelően a tényállást tartalmazó rész elé illesztette.

[57] Az ítéltábla a vádlottak személyi körülményeit a nyilvános ülésen elhangzottak alapján a következőkkel egészíti ki, illetőleg helyesbíti:

[58] Az I.r. vádlottat érintően a [8] bekezdés első mondatából a „foglalkozása, jövedelme nem ismert” szövegrész helyébe a „leromlott egészségi állapota miatt munkahellyel, jövedelemmel nem rendelkezik” szövegrészt illeszti és a mondatot „daganatos sejtek” szövegrész után azzal egészíti ki, hogy: „és az időközben kialakult szív- és mellékvese problémái”.

[59] A II.r. vádlottat érintő [10] bekezdés első mondatából a vádlott munkahelyére és jövedelmére vonatkozó rész helyett azt rögzíti, hogy: „munkaviszonnyal, jövedelemmel nem rendelkezik, az I.r. vádlott élettársának jövedelméből él”.

[60] A III.r. vádlottra vonatkozó [11] bekezdést a második tagmondattól kezdődően, az utolsó tagmondat érintetlenül hagyása mellett a következőkre cseréli: „2023. április 17. napjától a Kft1.-nél építőipari segédmunkási munkaviszonnyal rendelkezik, amelyből havi

300 ezer forint jövedelme származik. Élettársa alkalmi munkából él, havi jövedelme 180-200 ezer forint és a családi pótlék, ami 12. ezer forint körüli összeg. Az élettársa tulajdonát képező családi ház után 3,5 millió forint hitelt törlesztenek” A bekezdést a következő 2. mondattal egészíti ki: „Egy kiskorú, továbbtanuló gyermekét nevelik.”

[61] A IV.r. vádlottal kapcsolatos [13] bekezdésben a „város2-ben” szövegrész helyett „egy építőipari cégnél”, a jövedelmének összegére vonatkozó „180-200 ezer forint körüli” megállapítást a „425 ezer forint a családi pótlékkal együtt” szövegre, az „élettársa gyeden van” megállapítást az „élettársa háztartásbeliként” szövegre cseréli, az „élettársa jövedelme havi szinten 110.000 forint” szövegrészt a bekezdésből mellőzi.

[62] Az V.r. vádlottat érintő [14] bekezdés első mondatában a 2-4. tagmondatot a „szabadulása óta alkalmi munkából napi 15 ezer, heti 75. ezer forint jövedelemmel rendelkezik, az I.r. vádlott és élettársa háztartásában él” szövegrészre cseréli.

[63] A korábbi büntetésekre vonatkozó adatokat az ítéltábla annyiban helyesbíti, valamint kiegészíti, hogy

[64] - az I.r. vádlottat érintő, a [8] bekezdés 1) pontja alatt szereplő ügyben az abban eljáró másodfokú bíróság határozatának száma helyesen: „1.Bf.264/2020/16.” szám;

[65] - az I.r. vádlott büntetéseire vonatkozó részt kiegészíti az időközbeni újabb elítélésével 2) pontként: „A városli Járásbíróság 2020. április 8-án kelt és 2020. május 8-án jogerőre emelkedett 6.Bpk.41/2020/2. számú határozatával a 2019. december 19-én elkövetett garázdaság vétsége miatt 1 év 4 hónap fogház fokozatú, 2 évi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetésre ítélte”;

[66] - a IV.r. vádlottat érintő [13] bekezdésből az 1) pont számozását mellőzi, mivel több elítélése nem volt;

[67] - az V.r. vádlottra vonatkozó rész 1) pontjában a „városli Városi Bíróság” elnevezést „városli Járásbíróság”, a 2) pontjában szereplő „városli Járásbíróság” elnevezést „városli Városi Bíróság” elnevezésre javítja;

[68] - ez utóbbi pontokban a pártfogó felügyeletre vonatkozó „elrendelte a próbaidő tartamára a pártfogó felügyeletét” fordulatot a „megállapította, hogy a próbaidő tartama alatt pártfogó felügyelet alatt áll” fordulatra javítja;

[69] - ugyanitt a 2) pont 1. mondatában az „és más bűncselekmények miatt” szövegrészt „és más bűncselekmény miatt” szövegrészre helyesbíti;

[70] - a [15] bekezdést mellőzi, mert az ott tett megállapítást már a [14] bekezdés 1) pontja tartalmazza;

[71] - a [16] bekezdés 2. mondatát mellőzi, mert az ott tett megállapítást a [14] bekezdés 2) pontja is tartalmazza;

[72] - a [17] bekezdésben a cselekmény elkövetésének 2020. március 20-i dátumát „2020. március 25. napján” időpontra helyesbíti, valamint az utolsó tagmondatot a „megszüntetett feltételes kedvezményel érintett büntetését is kitöltve 2023. május 5-én szabadult” szövegre cseréli.

[73] A másodfokú bíróság a felülbírálat során észlelte, hogy az elsőfokú ítélet – a Be. 592.§ (2) bekezdés c) és d) pontjában írt okokból – részben megalapozatlan, az elsőfokú bíróság tényállása kis mértékben iratellenes, valamint a törvényszék egyes megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett.

[74] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást – a Be. 593.§ (1) bekezdés a) pontja alapján – a lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján és ténybeli következtetéssel kiegészíti, illetve bizonyos, egyébként megalapozott részeiben egyértelműsíti a következők szerint:

[75] Mellőzi a tényállás [23] bekezdését.

[76] A [27] bekezdés 2. mondatában a „különbéle szűrő-vágó eszközökkel, gumilövedékek leadására alkalmas, továbbá gáz- és riasztó fegyverekkel” szövegrészt a „támadáshoz használható eszközökkel” szövegrészre cseréli.

[77] A [28] bekezdésben az először szereplő „20 óra 30 perc körüli időben” szövegrészt a „néhány perccel 21 óra előtt” szövegrészre helyesbíti, míg a – vélhetően elírás folytán ismételtelen feltüntetett – másik „20 óra 30 perc körüli időben” szövegrészt mellőzi.

[78] A [29] bekezdés utolsó mondatát akként helyesbíti, hogy: „Ekkor a vádlottak közül pontosan meg nem állapítható személyek megragadták és kihúzták az utcára.”.

[79] A [31] bekezdés 2. tagmondatát akként helyesbíti, hogy: „akik közül néhányan sértett2 sértettre támadtak, gáz- és riasztópisztollyal, valamint gumilövedék kilövésére alkalmas fegyverrel sértett2 sértettre rálöttek”.

[80] A [31] bekezdésben a „viperát”, a [41] és [42] bekezdésben a „viperával” kifejezést a „vascső szerű tárgyat”, illetőleg a „vascső szerű tárgygyal” kifejezésre cseréli.

[81] A [37] bekezdésből az értelemzavaró „Azonban” kifejezést mellőzi, és a bekezdés utolsó mondatában ezt követő határozott névelőt nagy „A” betűre javítja.

[82] A [48] bekezdés első mondatának első tagmondatában a „bal oldali farcsont”, míg második tagmondatában a „farcson” kifejezést a sértettlra vonatkozó szakértői és kiegészítői szakértői véleményben szereplő „bal oldali falcson”, illetve „falcson”- kifejezésre helyesbíti, ugyane bekezdés 5. mondatát és az [51] bekezdés 2. mondatát – mint szükségtelent – mellőzi, ugyanis ezek a bizonyítékértékelés körébe tartoznak és az ítélet azon része ki is tér rájuk ([356] és [366] bekezdés).

[83] A fenti kiegészítéssel és helyesbítéssel a tényállás már megalapozott, a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt megalapozatlansági hibáktól mentes, így a fentiekre tekintettel a Be. 591. § (1) bekezdés 1. fordulata alapján irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

[84] A törvényszék ítéletének indokolása a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontja szerint teljesskörűen tartalmazza azoknak a bizonyítékoknak a megjelölését, amelyekre a bíróság a tényállását alapozta, valamint annak – kisebb hibáktól eltekintve – példaértékű indokolását, hogy a bíróság a tényállás megállapításánál milyen bizonyítékokat és miért fogadott vagy miért nem fogadott el.

[85] Az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységével, s az annak során tett megállapításaival az ítéltábla legnagyobb részt egyetértett, ugyanakkor az iratellenes és a helytelen ténybeli következtetésen alapuló elsőbírói megállapításokat a felülbírálat során korrigálni kellett.

[86] Az I.r. vádlott által írt facebook bejegyzés tényállásban történő említését mellőzni volt szükséges, mert a rendelkezésre álló adatokból nem állapítható meg az ott hivatkozott facebook üzenetek címzettje, továbbá – ahogy a mellőzött bekezdésben is szerepel – a közzététel időpontja sem, így nem tehető olyan megállapítás, hogy az elsőként idézett poszt a tényállásbeli cselekmény előtt született, míg a második biztosan utána, 2018. november 28-án 22:35-kor. Ez azonban semmit nem ront az I.r. vádlottat érintő egyéb bizonyítékok értékelésének, és az annak eredményeképpen megtett megállapítások helyességén.

[87] Nem maradhatott a tényállás része az sem, hogy az I.r. vádlott az ott konkretizáltak szerint hívta fel társait arra, hogy a támadáshoz milyen eszközöket vigyenek magukkal, mert a bizonyítási eljárás nem tárta fel, hogy a cselekményben résztvevő személyek az I.r. vádlott kifejezetten az eszközök ezen típusaira irányuló kérése alapján válogatták össze és vitték azokat a helyszínre. Abból azonban, hogy az I.r. vádlott egy sok címzettet érintő, rövid időn belül, telefonhívásokkal véghezvitt szervezőtevékenységének eredményeképpen a vádlotti érdekeltségbe tartozó számos személy egyszerre, egy időben érkezett a helyszínre, a támadás percek alatt végbement, és a helyszínen utóbb több, a támadáshoz használt eszközt hátrahagytak, egyértelműen következik az, hogy a hívások során fel kellett merülnie a sértetti kör közös megtámadásának is, amelyhez szükséges különböző tárgyak maguknál tartására a szervezést lebonyolító I.r. vádlottnak szükségszerűen fel kellett hívnia társai figyelmét.

[88] A cselekmény kezdő és befejező időpontja a rendelkezésre álló objektív bizonyítékokból a tényállásban írttól eltérően és pontosabban meghatározható, ugyanis a telefonos bejelentések időpontjából és a cselekmény időtartamára vonatkozó bizonyítékokból az a következtetés vonható le megalapozottan, hogy annak kezdete pár perccel 21 óra előtti, vége pedig 21 óra 7 percet nem sokkal követő időpontra tehető, mint ahogy azt a tényállás [56] bekezdése helyesen tartalmazza is.

[89] A sértett2 elleni támadás kezdő mozzanatára, a sértett utcára való kihúzása kapcsán a valamennyi vádlottat elkövetőként megjelölő tényállásrész azért szorult helyesbítésre, mert nincs olyan bizonyíték az ügyben, ami szerint valamennyi vádlott megragadta volna sértett2 sértettet, és a következő bekezdés szerint az I.r. vádlott mindkét keze foglalt volt, ami eleve nehezen megvalósíthatóvá teszi például az ő részéről a megragadást, mint ahogy az utcán ugyanezen bekezdés szerint távolabb álló IV.r. vádlott ilyen jellegű magatartása is nehézségekbe ütközött volna. Az tehát bizonyos, hogy a vádlottak egyike-másika (feltehetően a II. vagy III.r. vádlott) tette ezt, de személyét azonosítani nem lehetett. E pontosítás – mivel a bántalmazásnak mindössze a kezdete volt, amely sérülés okozásával nem is járt – semmilyen módon nem befolyásolta a cselekmények minősítését.

[90] Allappal hivatkozott a védelem arra, hogy az elsőfokú bíróság nem adta indokát annak, hogy miért kapcsolta a III.r. vádlott személyéhez a tényállásban írt viperát, mint elkövetési eszközt. Kétségtelen, hogy a helyszíni szemle szerint a helyszínen a nyomozóhatóság tagjai két darab viperát is találtak, egyiküket kihúzott és elgömbült, így használatra utaló állapotban, azonban a III.r. vádlottra vonatkozó vallomások között olyan nem szerepel, amely szerint nála ilyen eszköz lett volna. Az ezzel kapcsolatos vallomások döntően vascsövet, vascső szerű ütleget (sértett1 és sértett2 sértettek vallomásai), illetve egy-egy esetben fénnyelző tárgyat és baltát említenek. Mindezek alapján – azzal együtt is, hogy vascső szerű eszközből más nem, csak a már hivatkozott két darab vipera volt fellelhető a helyszínen – kétséget kizáró bizonyossággal annak a III.r. vádlott általi használatát nem, csak egy vascső szerű tárgy használatát lehetett megállapítani, aminek azonban a vádlotti cselekmény megítélésére kiható hatása nincs, hiszen aligha vitatható, hogy a vipera is egy vascső szerű tárgy, és a vascsővel is éppolyan sérülések okozhatók, mint a viperával.

[91] Tévedett továbbá az elsőfokú bíróság, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy tanú⁴ tanú nem tekinthető elfogultnak az ügyben, mert a sértettekhez fűződő viszonya és a vádlottakkal részben a cselekmény, részben a lánya párkapcsolata miatt kialakult és az eljárásban feltárt érzései, a Család² és a Család¹ család felhőtlennek nem nevezhető viszonya, továbbá a tárgyaláson többször is kihallgatott tanúnak az I.r. vádlott irányában tett kijelentései ezt az elfogultságot megalapozzák, ezért vallomása értékelése során csak azokat az állításait lehet elfogadni, amelyek más bizonyítékokkal is alátámasztást nyertek. A törvényszék ezirányú tévedése azonban a mérlegelés végeredményére azért nem volt kihatással, mert a tanú elfogultsága olyan tényeket érintő túlzásokban nyilvánult meg, amelyeknek az egyéb bizonyítékokra és többes elkövetésre tekintettel a cselekmény elbírálása során nem volt érdemi jelentőségük vagy amelyek egyéb bizonyítékokból is megállapíthatóak voltak (a támadók létszáma, az I.r. vádlottnál általa látott pisztoly, a II.r. vádlott által használt fegyver fajtája, a II.r. vádlott helyszínen látott gépkocsija).

[92] Elkerülte továbbá a törvényszék figyelmét a tanú³ tanú vallomásában ([260] bekezdés) rejlő és a védelem, valamint a vádlottak által a tárgyalás során is – helyesen – feltárt azon ellentmondás, mely szerint amennyiben a tanú gépkocsijának orra a Utca¹² utca 14. szám előtti háznál a Utca¹¹ utca irányában állt, akkor az általa említett járművek nem érkezhettek a utca¹³ utca irányából egyúttal az ő autója mögül is, ugyanis a utca¹³ utca a tanú említett helyzetéhez képest ugyancsak a Utca¹¹ utca irányában található (vagyis legfeljebb hozzá képest szemből, nem pedig mögüle) közeledtek a vádlotti körhöz tartozó gépjárművek. Figyelemmel azonban arra, hogy a tanú vallomásával kapcsolatban bizonyítható aggály nem merült fel – mindössze a védelem hivatkozott egy távoli ellentétre –, annak tisztázása pedig az időmúlásra tekintettel már nem várható, hogy nyomozati vallomásában a gépjárművek haladási iránya miatt a fentiek szerint került feltüntetésre, a másodfokú bíróság álláspontja szerint a vallomás egyéb tartalmi elemeihez nem fér kétség, azokra tényállás alapítható. Nem hagyható továbbá figyelmen kívül az a tény sem, hogy mivel a tanú lakóhelye a Utca¹² utcában, szülei lakóhelye onnan nem messze, a utca¹⁵ utcában található, így nyilvánvalóan rendelkezik helyismerettel a környéken, amiből az következik, hogy vallomása jegyzőkönyvezése volt téves. Ilyen körülmények között pedig a tanú vallomásának ezen része különösebb jelentőséggel nem is bír.

[93] Ugyane tanú tanú⁶re vonatkozó vallomásával ([262]) kapcsolatban pedig mindenképp megjegyzést érdemel, hogy azt sértett² sértett vallomásával összevetve sokkal inkább az állapítható meg, hogy tanú⁶ ekkor távozott a sértettek házából, és úgy találkozhatott vele össze tanú³, és nem akkor, amikor – tanú⁶ által el nem ismerten – visszatért oda.

[94] Megjegyzendő a bizonyítékértékeléssel összefüggésben továbbá, hogy vitathatatlanul létezik olyan élettapasztalat is, mely szerint az idő múlása felszínre hozza az emlékeket, azonban sértett² azon korai vallomása, melyben nem tett említést a IV.r. vádlottról, aki testvérének az élettársa, alapulhatott azon a meggondoláson is, hogy nem akarta lánytestvérét még azzal is kellemetlenebb helyzetbe hozni, hogy élettársára vall. Megfigyelhető ugyanis a Család¹ család valamennyi tagjának vallomásán, hogy a IV.r. vádlott szerepét kisebbíteni igyekeztek az eljárás folyamán.

[95] A fent írt okból nem lehetett értékelés nélkül hagyni a bizonyítékok közül tanú7 és tanú11 tanúk vallomásait sem. E tanúk a nyomozás során nem tettek vallomást, a bíróság előtt először a mentességi joguk ellenére teljeskörű vallomást tettek, majd a későbbiekben ismételten éltek mentességi jogukkal. tanú7 tanú első bírósági kihallgatása alkalmával az I. és II.r. vádlott védekezésével azonos vallomás téve vallotta, hogy az I.r. vádlott kérésére hívta fel sértett1 sértettet és a beszélgetésből csak annyit hallott, hogy a sértett áthívta magukhoz az I.r. vádlottat azzal, hogy kb. 1-1,5 óra múlva ér haza, akkor menjen. Ezen túlmenően még arról számolt be, hogy miután a két vádlott elment otthonról igen gyorsan, még 21 óra 15 perc előtt visszaértek sérülten és azt mondták, a sértett család bántalmazta őket. Vallotta még, hogy a másik három vádlott csak ezután érkezett hozzájuk. A tanácsváltást követő első kihallgatásakor a fentieket azzal egészítette ki, hogy ismeretei szerint az I.r. vádlott és sértett1 sosem voltak haragos viszonyban, illetve azzal, hogy tanú56-tól utóbb azt hallotta, tanú3 tanú nem is volt a helyszínen, így vallomása hamis.

[96] tanú11 tanú a tanácsváltást követően a bíróság előtt azt vallotta, hogy ő csak a cselekmény után érkezett az I.r. vádlott házába a III. és IV.r. vádlott, ez utóbbi élettársa és tanú12 társaságában. Vallotta azt is, hogy a IV.r. vádlott élettársa nem járt város22-ben

[97] A tanút megillető jogok gyakorlása az eljárási szereplőkön nem kérhető számon, ugyanakkor e jogokhoz való viszonyulás változását a tanúvallomások értékelése során nem lehet figyelmen kívül hagyni. Ezt összevetve azzal, hogy a vádlottakkal szoros kapcsolatban, döntően hozzátartozói viszonyban álló tanúkról van szó, a vádlottak irányában megnyilvánuló pozitív elfogultságuk alappal feltételezhető, ebből következően vallomásaik erősen érdekvezérelt jellege is. Így pedig vallomásaikból mindössze azt lehetett jelen eljárás során bizonyítékként elfogadni, amit más, lehetőség szerint objektív vagy nem megkérdőjelezhető szubjektív bizonyíték alátámasztott, vagyis azt, ami a cselekmény időtartamára, sértett1 és az I.r. vádlott közötti beszélgetés tényére, de nem annak tartalmára, valamint arra vonatkozott, hogy a IV.r. vádlott élettársa nem járt város22-ben A vádlottakat kívülálló tanúként vallomásaival következetesen terhelő tanú3 szavahihetőségének kétségbevonása nyilvánvaló vádlotti érdek, minek következtében a négy évvel a cselekmény után tett azon állítást, mely szerint a tanú nem is volt a helyszínen, elfogadni nem lehetett.

[98] Bár az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás befejezése előtt valamennyi addig el nem bírált bizonyítási indítványt elutasította, ítélete nem tartalmazza a tanú4 tanú elmeszakértői vizsgálata (155. számú jegyzőkönyv 9. oldal) elutasításának indokát, ezért azt az Ítéltábla akként pótolja, hogy e tanú elmeállapotának kóros jellegével kapcsolatban adat nem merült fel, míg a vádlottakkal szembeni – fentebb írt elfogultsága – kifejezetten ennek ellenkezőjére utal, így a bizonyítási indítvány teljesítését semmi sem indokolta.

[99] Az elsőbírői bizonyítékértékelő tevékenység mindezekről eltekintve teljeskörű és logikus, eredményét tekintve támadhatatlan. Az elsőfokú bíróság ítéletének a bizonyítékok egyenkénti és egymással összevetett értékelését tartalmazó részében jól követhetően számot adott arról, hogy a vádlottak védekezését milyen okból, milyen bizonyítékok alapján vetette

el. Ezen belül kitért a támadás körülményeire, a sértetti körtől kívül álló tanúk vallomásaira, számot adott a híváslisták elemzéséről és külön bizonyítást folytatott a cellainformációk tartalmára. E körben megalapozottan foglalt állást abban a kérdésben, hogy a tanú10 nevén levő telefonszámot ténylegesen a III.r. vádlott használta, hiszen a cellainformációk szerint a számról város22-ben forgalmaztak, olyan bizonyíték pedig nem merült fel, hogy adott időpontban tanú10 is e településen lett volna, míg olyan igen, hogy a III.r. vádlott ott járt. Igen részletesen foglalkozott a beszerzett szakértői véleményekkel, közülük a helyszínen talált kötött sapkát illetően a döntéshez szükségeset némiképp meghaladó mértékben is. Alapos bizonyítást folytatott le a sértettek sérüléseit illetően és az általuk állított sérülések közül csak azok létét fogadta el, amit az orvosszakértői vélemény is alátámasztott, egyúttal elfogadható indokát adta annak, hogy a szakvéleménnyel ellentétes sértetti vallomások miért nem kérdőjelezik meg általánosságban a vallomásaik hiteltérdeklőségét. Részletesen foglalkozott a helyszíni fényviszonyokkal, a sértetti oldal ellentmondásaival és a jogos védelem kérdésével is.

[100] A fentiek okán az indokolás egyes elemeire mindössze a védelmi fellebbezés indokolásokban felhozott érvek oldaláról indokolt – a Be. 605. § (4) bekezdésének keretei között – röviden kitérni az alábbiak szerint:

[101] Szemben az I.r. vádlott védekezésével, nem lett volna elfogadható magyarázata annak, hogy a sértetti család kezdeményezzen egyeztetést és hívja át magához az I.r. vádlottat, amikor a feltárt előzményekből megállapíthatóan nem Család1-ék érezték sértve magukat, hanem Terhelt4 IV.r. vádlott és rajta keresztül az I.r. vádlott tágabb családja. Ezt meghaladóan is, amennyiben valóban sértett1 invitálta volna magukhoz találkozóra a vádlotti kört, arra készült volna. Ezzel szemben tény, hogy ő éppen fürdött, mikor a vádlottak hozzájuk beállítottak, a téli hidegben csak alig tudott magára venni némi ruhát, hogy a segítségért kiabáló fia védelmére siessen. Mindez teljességgel az ellen hat, hogy a Család1 család vendégeket várt volna a vádbeli estén.

[102] A helyszíni szemle alkalmával a nyomozóhatóság tagjai különféle támadóeszközöket találtak, melyek a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a vádlottakhoz és a velük együtt a támadásban résztvevő személyekhez voltak köthetőek. Abból a cáfolhatatlan tényből kiindulva, hogy a helyszínen gumilövedékeket találtak, illetőleg abból, hogy sértett2 testén ilyen lövedék okozta sérülések voltak, egyértelmű következtetés vonható le arra, hogy a támadók valamelyike olyan fegyverből adott le lövéseket sértett2ra, ami ilyen lövedék kilövésére alkalmas. Ennélfogva az ilyen fegyver helyszínen való jelenlétét vitatni eredménnyel nem lehet, mint ahogy azt sem, hogy a sértettet az orvosszakértő által megállapítottan három ilyen lövés érte, még akkor is, ha csak két lövedéket és töltényhüvelyt találtak a helyszínen. A fegyver használójára pedig egyéb bizonyítékok alapján lehetett az eljárás során kétséget kizáró következtetést levonni.

[103] Nem lehet az I.r. vádlott részéről elhangzott „lődd le őket, mert megölnek!” kiáltást felmentést eredményezően védekező jellegűnek értékelni, mert a többedmagával a sértettek házánaál felfegyverkezve, az esti órákban megjelenő, a sértettek közül sértett1t a fürdőkádból

kiugrasztva meglepő vádlottaknak alappal nem lehetett tartani attól, hogy az alulöltözött, a támadásra nem számító, eszköz nélküli, létszámhátrányban levő sértettek az életüket veszélyeztetik, azzal együtt, hogy ahogyan azt az elsőfokú bíróság helyesen ki is fejtette (ítélet [373] és [382-383] bekezdése), a vádlottak és a velük érkező személyek voltak a jogtalan támadók.

[104] Az, hogy a genetikai szakvélemény szerint a feltalált gáz- és riasztófegyveren fellelhető volt a II.r. vádlott és sértett1 DNS-maradványa, nem zárja ki azt, hogy a sértettet egy másik fegyverrel, egy puska tusával ütötte meg a fején a II.r. vádlott, így a szakvélemény az elsőbírói mérlegelést e tekintetben nem írja felül.

[105] A sértettek szomszédja, tanú1 azon vallomása, mely szerint házuk udvarán látta Nagy tanú60-t, nem zárja ki azt, hogy a kisgyereket akár utóbb, akár azt megelőzően sértett3 kísértte be a házba és nem teszi ezáltal szavahihetetlenné a sértetteket, mivel arra nézve nem merült fel adat, hogy a kisfiú a házban is maradt, sőt arra nézve áll rendelkezésre vallomás, hogy a cselekmény után az udvaron tartózkodott.

[106] Az I.r. vádlott sérüléseinek jellege nem zárja ki, hogy a sértettek pusztá kézzel vettek részt eredendően a verekezésben, de mivel a támadók részéről bőven volt testi sértés okozására alkalmas eszköz a helyszínen, bármelyiket megszerezhették (mint ahogy azt egyébként a II.r. vádlottnál lévő puska kapcsán sértett2 vallotta is), és használhatták védelmükre támadóik ellen.

[107] Alaptalanul hivatkozik beadványában az I.r. vádlott védője a cselekményt megelőző pillanatnyi konfliktusra, mint kiváltó okra is, hiszen mind a sértetti kör vallomása (pl. tanú4 tanú arról számolt be, hogy férje kitagadta a lányát és csak ő tartotta vele – kvázi titokban – a kapcsolatot), mind az I.r. vádlott azon vallomása, mely szerint származási alapon is kifogásolta a Nagy család a lányuk és a IV.r. vádlott kapcsolatát, ennek ellenkezőjére enged – okkal – következtetni.

[108] Kétségtelen, hogy tanú4 és a sértettek vallomásában túlzó jelleg tettenérhető. Ezekből azonban a sérüléseket tekintve az objektív orvosszakértői véleményt alapul véve az elsőfokú bíróság helyes és megalapozott következtetéseket vont le, oly módon, hogy a kérdéses tanúvallomásokat a törvénynek megfelelően – a logika szabályainak helyes alkalmazásával – összevetette az egyéb szubjektív és objektív bizonyítékokkal, mely utóbbiakból – szemben a II.r. vádlott védőjének érvelésével – igen sok állt rendelkezésre az ügyben.

[109] Nem foghatott helyt az a védelmi érvelés sem, mely szerint sértett2 erkölcsi bizonyítványának ismerete nélkül nem foglalható állás a sértett szavahihetőségének kérdésében. Ezzel kapcsolatban utalni érdemes arra, hogy amennyiben a bíróság elfogadná azt

az álláspontot, hogy büntetett személy nem szavazható, az öt vádlott közül ez négyet érintene.

[110] Téves továbbá az a védői álláspont is, mely szerint a tényállás nem tartalmaz az I.r. vádlott vonatkozásában sértettl sértett felé irányuló tettesi elkövetési magatartást, a tényállás [38] bekezdése ugyanis rögzít ilyet.

[111] Nem értett egyet a III.r. vádlott védőjének a cellapozíciókkal kapcsolatos felderítetlenségi hibára vonatkozó álláspontjával sem. Az elsőfokú bíróság rendkívül alapos bizonyítást folytatott a III.r. (és a vele egyezően nyilatkozó IV.r.) vádlott védekezését ellenőrizendő, ennek során nem csak megkeresést intézett, de szakismerettel rendelkező tanút is kihallgatott, aki elmondta, hogy a III.r. vádlotthoz köthető hívószám a város1 utca23 és utca24 szám alatti tornyokra jelentkezett fel, kijelentette a vizsgált adatok alapján, hogy a telefont használó személy 100%-os biztossággal város1-ben volt 19:00:21-től kezdődően. Az elsőfokú bíróság ezek alapján tett megállapításai (ítélet [307]-[309] bekezdés) maradéktalanul helyesek, ezekre nézve felderítetlenség a legcsekélyebb mértékben sem áll fenn, így a térkép alapján további bizonyítás szükségtelen volt.

[112] Az elsőfokú bíróság ítéletének [327]-[332] bekezdésében részletes és logikus magyarázatát adta annak, hogy a helyszínen talált kötött sapkára vonatkozó DNS-szakértői vélemény miért nem cáfolja azon tanúk vallomásait, akik a III.r. vádlottról azt állították, hogy a megvizsgáltnak megfelelő sapkában látták a helyszínen a III.r. vádlottat. Az ítélet indokolása a III.r. vádlott védőjének beadványára tekintettel mindössze annyiban egészítendő ki, hogy a felismerő tanúk a III.r. vádlottat egyébként is ismerték, így a sapka nem volt szükséges ahhoz, hogy kilétét meg tudják állapítani, míg tanú66 vallomása – bár a helyszínen talált sapkára vonatkozott – megerősítette azon tanúkét, akik szerint a III.r. vádlott ugyanolyan sapkát szokott hordani. Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy november végén az esti órákban nem szokatlan a sapkaviselet, így a feltatált sapkát más résztvevő is hordhatta, illetőleg a beazonosítható DNS-nyom hiánya nem zárja ki, hogy a kérdéses ruhaneműt a cselekmény idején a III.r. vádlott viselte.

[113] A IV.r. vádlott védőjének álláspontjával szemben az elsőfokú bíróság részletes és mindenben megalapozott indokát adta annak, hogy a IV.r. vádlott cselekvőségét milyen bizonyítékokra alapozta. Elfogadható magyarázatot adott arra is, hogy az egyes, a vádlott helyszínen való jelenlétét alátámasztó vallomásokat miért fogadta el. Nem kifogásolható az élettapasztalatra vonatkozó megállapítása sem. Kétségtelen, hogy idővel az emlékek halványulnak, azonban ez abban az esetben igaz, ha az események részleteivel az emlékek birtokosa hosszú időn keresztül nem foglalkozik, míg abban az esetben ha valamilyen okból – akár a fennmaradó konfliktus okán, akár azért, mert a cselekmény alapján büntetőeljárás indul és abban meghatározott időközönként vallomást kell tenni – az emlékekkel foglalkozni kell, azokat újra és újra fel kell idézni, azok nem halványulnak el, a közös átbeszélések pedig éppen az ellenkező hatást kiváltva olyan részleteket hoznak felszínre, amelyekre az esemény után felfokozott érzelmi állapotban lévő személy, az adott cselekmény sértettje esetleg nem emlékezett.

[114] tanú3 vallomásaiban a gépkocsikkal a helyszínre érkező és onnan ugyancsak gépjárművekkel eltávozó személyekről számolt be, így érthető, hogy nem látott mindenkit, illetve nem volt lehetősége arra, hogy valamennyi érintettet felismerjen.

[115] Az a tény, hogy a támadó csapat tagjaként a IV.r. vádlott a helyszínre érkezett és a három sértettel szembeni létszámfölény biztosításához a támadásban tettesként résztvevők tudtával hozzájárult, önmagában megalapozza bűnsegédi elkövetői minőségét.

[116] A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság mérlegelése megfelelt a törvény, a logika és az észszerűség szabályainak, az ily módon megállapított tényállását – a mérlegelés eredményének vitatásán keresztül – támadó, felmentést célzó védelmi perorvoslatok eredményre nem vezethettek. A megalapozottságra figyelemmel értelemszerűen az ítélet (Be. 610.§-a szerinti) hatályon kívül helyezésére sem kerülhetett sor. Annyit jegyez meg még az ítéltábla a teljesség érdekében, hogy a tényállás szerint visszatámadó sértett1rel és sértett2tal szemben az ügyészség nem emelt vádat, így a törvényszék ítéletének [384] bekezdésében e sértettek cselekményének büntetőjogi értékelése kapcsán rögzítetteknek kifejezetten a vádlottak erre irányuló védekezése szempontjából volt jelentősége. Az itt írtak megkérdőjelezhetetlenné teszik azt, hogy az események során mindvégig a vádlottak tanúsítottak jogtalan támadó magatartást.

[117] A vádlottak bűnösségére vont következtetés az irányadó tényállásból okszerű, cselekményeiknek minősítése törvényes, az maradéktalanul igazodik a bírói gyakorlathoz nem csak az elsőfokú bíróság által hivatkozott eseti döntések, hanem az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. Büntető jogegységi határozat iránymutatásaihoz is.

[118] A [385] bekezdésben helytállóan indokolta meg azt, hogy a vádlottat sértett1 ellen intézett támadása egyértelműen a testi sértés okozására irányuló egyenes szándékkal történt, míg az eredmény, azaz a potenciális életveszélyes sérülés lehetőségét is fel kellett ismerniük, az ehhez fűződő pszichés viszonyuk (közömbösség) alapján arra eshetőleges szándékuk szintén kiterjedt.

[119] Az életveszélyt okozó testi sértés megállapíthatósága akkor adott, ha az életveszélyes sérülés esetén megindul az az okfolyamat, amely a halál bekövetkezéséhez is vezethet, azonban fennáll annak a lehetősége, hogy ebbe az okfolyamatba beavatkozva az életveszély megszűnjék, és ezzel a halál sikeresen elhárítható legyen. Általában az életveszélyt okozó testi sértés kísérletét állapítják meg, ha az eset összes körülményeiből arra lehet következtetni, hogy az elkövető szándéka - legalább eshetőlegesen - életveszélyes sérülés okozására irányult. Ennek feltétele, hogy a bántalmazás olyan eszközzel, intenzitással és módon valósuljon meg, amely a közönséges élettapasztalat szerint is a ténylegesen okozottnál súlyosabb sérülés előidézésére vezet, és az ilyen eredmény kizárólag az elkövetőn

kívül álló okok miatt marad el [a sértett védekezése, elhárítása, más személy közbeavatkozása (vö. BH1988. 262., BJD 6349. és BJD 6351.)].

[120] A további sértettek esetében is mindenben helytálló a minősítés, így a sértett²nál ténylegesen bekövetkezett 8 napon túl gyógyuló sérülésnél befejezett, míg sértett³ sérelmére kísérleti szakban rekedt testi sértés büntette valósult meg.

[121] A további sértettek esetében is mindenben helytálló a minősítés, így a sértett²nál ténylegesen bekövetkezett 8 napon túl gyógyuló sérülésnél befejezett, míg sértett³ sérelmére kísérleti szakban rekedt testi sértés büntette valósult meg.

[122] Valóban nincs jelentősége annak, hogy a több elkövető közül a tényleges súlyos sérülést ki okozta, a bekövetkezett eredményre figyelemmel kell a büntetőjogi felelősségüket társtettesi elkövetésben megállapítani. Helyes volt ezek alapján azon következtetése is, hogy az adott sértett bántalmazásában bizonyítottan tevőlegesen is résztvevő vádlottak az adott bűncselekmény társtettesei, míg az abban tevőlegesen részt nem vevő I.r. vádlott (sértett² és sértett³ tekintetében) felbujtója, más vádlottak pedig a bűnségei.

[123] A sértett³ sértett tekintetében megvalósított cselekményhez fűződő jogi indokolás a teljesség kedvéért kiegészítendő továbbá azzal, hogy a részesi magatartás nem a tettes személyéhez, hanem a tettesi alapcselekményhez kapcsolódik, így nem volt akadály a bűnszegédi elkövetői alakzat megállapításának a II-V.r. vádlottak mindegyike terhére azon okból, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján annak megállapítása nem volt lehetséges, hogy közülük ki volt ténylegesen a cselekmény tettese (ítélet [404] bekezdése), legalább bűnszegédi magatartást azonban biztosan valamennyien kifejtettek.

[124] Szintén a minősítést tartalmazó részben a [402] bekezdés 1. mondatából a „kétséget kizáróan” szövegrész után szövegszerkesztési hiba folytán kimaradt az, hogy „megállapítható, hogy”, ezért azt az ítéltábla pótolta.

[125] A büntetékiszabás körében az általa megismerhető értékelhető és értékelendő körülményeket az elsőfokú bíróság hiánytalanul feltárta, de azokat nem teljes mértékben a súlyuknak megfelelően értékelte. Az enyhítő körülmények köre az elsőfokú ítélet kihirdetése óta bekövetkezett újabb időmúláson túl a nyilvános ülésen elhangzottak alapján kiegészült az I.r. vádlott tovább romlott egészségi állapotával és esetében azzal, hogy az időmúlásra tekintettel elesett egy összbüntetésbe foglalás lehetőségétől. A III.r. és a IV.r. vádlott korábbi elítéléseit illetően nem vette figyelembe a törvényszék azok időpontját és az azok alapját képező bűncselekmények lényegesen kisebb tárgyi súlyát és a jelen cselekményektől eltérő jellegét, minek következtében e vádlottak esetében a büntetett előéletnek túlzott jelentőséget biztosított. Az így korrigált büntetékiszabási körülményekre tekintettel valamennyi vádlott

esetében lehetőséget látott a másodfokú bíróság a szabadságvesztés büntetések fentiek szerinti további enyhítésére.

[126] Az I.r. és a III.r. vádlott tekintetében e mellett úgy ítélte meg, hogy a cselekmény óta eltelt hosszabb idő, az I.r. vádlott cselekmény során szerzett súlyos sérülései és a III.r. vádlott rendezett egzisztenciális viszonyai okán a Btk. 38. § (3) bekezdése szerinti rendelkezés alkalmazható, így akként rendelkezett, hogy e vádlottak leghamarabb a szabadságvesztés büntetésük fele részének kitöltése után feltételes szabadságra bocsáthatók.

[127] A IV.r. vádlott vonatkozásában a büntetés tartamának enyhítése mellett lehetőséget látott a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának hosszabb, a maximumot közelítő felfüggesztésére is a Btk. 85. § (1) és (2) bekezdése alapján. A törvény e helyütt ugyanis akként rendelkezik, hogy a két évet meg nem haladó szabadságvesztés végrehajtása próbaidőre felfüggeszthető, ha - különösen az elkövető személyi körülményeire figyelemmel - alaposan feltehető, hogy a büntetés célja annak végrehajtása nélkül is elérhető. Figyelemmel a IV.r. vádlott cselekvősege kapcsán a tényállásban megállapítottakra és rendezett személyi körülményeire, családfenntartó voltára, az ítéltábla álláspontja szerint e feltételek az ő esetében fennállnak, de a tényállásbeli családok korábbi konfliktusos helyzetére is figyelemmel szükségesnek látta a próbaidőt hosszabb tartamban meghatározni azért, hogy a bűnismétlés lehetőségét kizárja.

[128] A végrehajtás próbaidőre felfüggesztésére figyelemmel a közügyektől eltiltást – mely csak végrehajtandó szabadságvesztés mellett szabható ki – mellőzni kellett.

[129] A bünteteskiszabáshoz kapcsolódó elsőbírói jogi indokolás – a fentiek mellett - annyiban szorul kiegészítésre, hogy Terhelt V.r. vádlott Btk. 459. § (1) bekezdés 31. pontja szerinti visszaesői minősítését az ítéletben 1), 3) és 4) ponttal jelölt korábbi elítélései alapozzák meg, mivel a fenti törvényhely úgy rendelkezik, hogy visszaeső a szándékos bűncselekmény elkövetője, ha korábban szándékos bűncselekmény miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélték, és a büntetés kitöltésétől vagy végrehajthatósága megszűnésétől az újabb bűncselekmény elkövetéséig három év még nem telt el.

[130] Ezzel együtt is, a törvényszék számot adott arról, hogy e körülmények alapján miért szabott ki a vádlottakkal szemben a középértéket el nem érő – de az ítéltáblafentebb részletezett álláspontja szerint még így is enyhén eltúlzott és korrekcióra szoruló – büntetést, bár a középérték számítását elvétette, a vádlottak terhére rótt cselekmények különös részi büntetési tétele és a Btk. 80. § (2) bekezdés 2. mondatában és (3) bekezdésében írtak alapján számított középérték ténylegesen 7 év az ítélet [410] bekezdésében írt 7 év 6 hónap helyett.

[131] A törvénynek megfelelően döntött az elsőfokú bíróság az V.r. vádlott feltételes szabadság kedvezményéből való kizárásáról.

[132] A szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére tekintettel a IV.r. vádlott vonatkozásában a feltételes szabadság legkorábbi időpontjára és az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására vonatkozó rendelkezést a végrehajtás elrendelésének esetére indokolt irányadónak tekinteni, ezért az erre vonatkozó rendelkezést az ítéltábla a megváltozottbüntetéshez igazította.

[133] Az ítélet járulékos rendelkezései úgyszintén törvényesek, azonban a helyszínen lefoglalt kötött sapka a szakértői vizsgálat miatti kimetszés, illetve a vérrel történt szennyeződés okán értéktelenné vált, és mivel arra senki nem tartott igényt, a Be. 320. § (2) bekezdése alapján megsemmisítésének van helye, ezért az ettől eltérő ítéleti rendelkezést a másodfokú bíróságnak meg kellett változtatnia.

[134] Helytállóan hivatkozik továbbá az ügyészi átirat arra, hogy a vádiratban valóban szerepelt az, hogy a bíróság az V.r. vádlottal szemben alkalmazott, az ítélet [14] bekezdésében a 2) pont alatt feltüntetett elítéléssel összefüggő feltételes szabadságot szüntesse meg, ez az azonban okafogyottá vált azáltal, hogy az ugyanezen pontban írtak szerint már másik eljárásban a feltételes szabadság megszüntetésre került.

[135] Fent írtakra figyelemmel az ítéltábla nyilvános ülésen eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét a fenti bünjeltárgyat érintően a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben annak döntő mértékben helyes indokainál fogva, a Be. 605. § (1) bekezdése alapján – a fenti kiegészítésekkel és helyesbítésével – helybenhagyta.

[136] A vádlottak személyi adataiban a nyilvános ülésig változások következtek be, azért ezen adatokat azokkal kiegészítette.

[137] A másodfokú eljárásban felmerült védői jelenléti és felkészülési díjból álló költség megfizetésére a Be. 574. § (1) bekezdése alapján a kirendelt védővel eljáró V.r. vádlottat kötelezte.

Budapest, 2023. június 21.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,

dr. Cserni János s. k.,

dr. Raczky Katalin s. k.,

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Törvényszék 2022. november 28. napján kelt 8.B.74/2020/213. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.58/2023/35. számú ítéletében írt változtatással valamennyi vádlott vonatkozásában 2023. június 21. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2023. június 21.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,

a tanács elnöke

A kiadmány hitelélül:

Takácsné Veres Tünde

bíróági ügyintéző